

Den po dni u - bí - há, však stá - le o - stří - há
jsa k nim pln mi - lo - sti, je s ni - mi v ra - do - sti

Pán dí - tek svých, On v ka - ždý čas
i ve dnech zlých.

jich pro - seb sly - ší hlas, vždy co o - tec

k nim se zná - vá a jim po - že - hná - vá.

2. Den za dnem odchází, / však vždycky provází / Pán dítek svých. /
Nechť cesta trnitá / neb kvítím ovitá, / ať déšť neb sníh, / Pán se
mnou jest; / rád se Jím nechám vést, / za Ním spěchám pouští
světa / tam, kde blaho vzkvétá.
3. Den po dni zalétá, / Pán čítá má léta, / dny, hodiny. / Až skončím
žití běh, / tam spásný uřím břeh / své otčiny, / kde smrti sen /
se v rajský mění den / tam, kde Kristus, slunce jasné, / nikdy
neuhasne.